

1 MAYIS'TA ENTERNASYONALİZMİ YENİDEN DÜŞÜNMEK

Aydınlık Dergisi, 30 Nisan 2006

Yıldırım Koç

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Ancak, günümüzde işçi sınıfının uluslararası birliğinin, etkili bir dayanışmasının ve ortak bir mücadelesinin koşulları var mıdır? Bugün 1 Mayıs'ı nasıl bir anlayışla kutlamak daha uygun olur?

2005 yılında Attila İlhan'ın yönetimi altındaki Bir Millet Uyanıyor dizisinden **Batılı İşçi Sömürüye Ortak (Burjuva Proletarya)** kitabım yayımlandı. Kısa bir süre önce de Ulusal Eğitim Derneği, **Avrupa Sendikacılığı: Enternasyonalizm mi, Çağdaş Misyonerlik mi?** kitabımı bastı. Bu kitapların hazırlanışı, emperyalist ülke işçi sınıflarının bugünkü nesnel çıkarlarına ve politikalarına bir tepkinin ifadesiydi. Bu kitapların ve bu konudaki çok sayıda yazının yazarı olarak, ne yazık ki bugün, işçi sınıfının uluslararası birliğinden, etkili bir dayanışmasından ve ortak bir mücadelesinden söz edemiyorum. Tam tersine, emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının nesnel çıkarlarının emperyalist sömürünün devamından yana olduğunu düşünüyorum. Nitekim, emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, emperyalist sömürüyü oylarıyla da onaylıyor; emperyalist sömürüyü ve gerektiğinde saldırıları gerçekleştiren ülkelerin hükümetleri ve politikaları, seçmenlerin hemen hemen tamamının işçi sınıfından oluştuğu seçimlerle onaylanıyor.

Bu durumda, emperyalist sömürünün devam ettiği koşullarda işçi sınıflarının enternasyonalist çizgisinden söz etmek olanaklı değildir. Tam tersine, Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin mücadelesi, emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının müttefiklerine (sosyal ortaklarına) karşıdır.

Peki, sermaye küreselleşirken, işçi sınıfının mücadelesinin enternasyonalist niteliği de gelişiyor mu?

Gelişmiyor; tam tersine, işçi sınıflarının saflarında ulusalcılık güç kazanıyor. Ulus devletler olduğu sürece de bu eğilim devam edeceğe benziyor.

Gerçekten ulusötesi şirketlerin gücü, etkinliği ve çalışmaları yaygınlaşıyor. Çeşitli ülkelerde aynı ulusötesi şirketin işletmelerinde çalışan işçilerin bu emperyalist güce karşı ortak bir mücadele örgütlemeleri mümkün değil mi?

Değil. Emperyalist ülkelerin işçileri, ulusötesi şirketleri eleştiriyor; ancak eleştirilerinin nedeni emperyalist ve kapitalist sömürü değil. Ulusötesi şirketler, yeni teknolojik olanaklardan yararlanarak, eriştikleri yeni sermaye birikimi düzeyinde, üretim birimlerini daha düşük işçilik maliyetli ve daha az vergi ödeyecekleri ülkelere kaydırıyorlar. Ulusötesi şirketin çıkarlarıyla, kaynaklandığı ülkenin hükümeti ve işçileri arasında yeni çelişkiler doğuyor. Ülke, vergi kaybına uğruyor. "Vergi dampingi" kavramı bu süreçte ortaya çıktı. İşçiler ise iş olanaklarını yitiriyorlar. İş sahibi işçi sayısı azalınca, emperyalist ülkelerde sosyal güvenlik primleri azalıyor, sosyal güvenlik sistemleri üzerinde işsizlik sigortasının yükü daha da artıyor.

Bu koşullarda, ulusötesi şirketlere karşı emperyalist ülkelerin işçi sınıfları ne yapıyor? Bu şirketleri yeniden kendi ülkesinde yatırım yapmaya ve vergi ödemeye ikna etmeye çalışıyor. Bu şirketlere karşı dışı dış bir sınıf mücadelesine bile girmiyor. Farklı yöntemler kullanarak, özellikle de tüketici olarak gücünü değerlendirerek, yatırımları ülkesinde tutmaya çalışıyor. Emperyalist ülke işçi sınıfının derdi sermayeye karşı mücadele etmek değil ki; yatırımları ve istihdam olanaklarını kendi ülkesinde tutmak. Emperyalist ülkelerin ve ulusötesi şirketlerin sömürüsü altındaki ülkenin işçi sınıfı ise tamamiyle farklı bir mücadele veriyor.

Emperyalist sömürünün bir boyutu ulusötesi Şirketler. Diđer boyutu ise, ABD emperyalizminin ve AB emperyalizminin doğrudan veya IMF – Dünya Bankası gibi maŐalar aracılığıyla dayattığı politikalar. Daha önce de birkaç kez yazmıŐtım. MaŐayla uđraŐılır; ancak esas düŐman maŐayı tutan eli yöneten beyindir. Bu nedenle, doğru slogan, “Kahrolsun IMF’nin Patronları, Kahrolsun ABD – AB Emperyalizmi”dir.

Türkiye iŐçi sınıfı ve sendikacılık hareketi bu sloganı attığında, ABD iŐçi sınıfıyla ve AB lkelerinin iŐçi sınıflarıyla hićbir ittifak yapamayacağını görecektir. ABD iŐçi sınıfı da, AB lkelerinin iŐçi sınıfları da, kendi hkmetlerine ve sermayedarlarına “emperyalist” diyen bir kesimle kesinlikle iŐbirliđi yapmazlar. Hatta bu sloganı toplantılarda kullanırsanız, sizi tecrit etmeye ćalıŐtıklarına da tanık olursunuz. Bunlarla mı iŐbirliđi, gćbirliđi yapacaksınız; dayanıŐma içinde olacaksınız?

Kanımcıa bugün 1 Mayıs’ta atılacak slogan, “Kahrolsun ABD – AB Emperyalizmi,” “YaŐasın Türkiye’nin Bütünlüđü ve Bağımsızlığı” olmalıdır.